

да ни по наклоца за нѣщо“. И като изтъква, че Чинтуловъ е пощадилъ „Право“ прибавя: „Това е нѣщо, което нашиятъ критикъ е искалъ да потули; но то не е потулено за тѣзи, които зематъ въ призрѣніе неговото къмъ насъ разположеніе. Прѣдъ очитѣ на г-на Чинтулова, не е грѣшенъ този, който не е уллучилъ прѣводътъ споредъ неговото гениално истълкуваніе, но е грѣшенъ Славейковъ, който кой знае, защо не му угодява“. И още по-нататкъ: „Ако „Правото“ не ся е надѣяло на себе си и е помислило съ авторитетътъ на таквыи тъмны балканскі герои, като г-нъ Чинтулова, да унизи Македовія прѣдъ общото мнѣніе злѣ го е промислило“....

Вѣроятно Чинтуловъ не е очаквалъ, че неговата съдържана дописка ще прѣдизвика толкова язвителни и прѣкалени нападки отъ страна на Славейкова. Та затуй, водимъ отъ желанието да не прѣнася въ печата тая лична неприязнь и да тури край на спора, той праща своя отговоръ лично на Славейкова. Но Славейковъ възползванъ отъ този отговоръ, дава наново просторъ на своята дългогодишно таена умраза и излазя съ втора статия „Пакъ върху прѣводътъ на Имп. Ферманъ“. (Македовія, год. IV, бр. 37 отъ 28. III. 1870). Слѣдъ като Славейковъ съобщава, че е получилъ отговоръ отъ Чинтулова прибавя: „Въ този назовы отговоръ младійтъ нашъ съотечественикъ прѣди всичко постаралъ ся да ни повърне нѣкои остроты, които, обаче, въ пѣргавинжтж си попрѣострилъ, та вмѣсто да извика усмѣхваніето на читателитѣ чрѣзъ тѣхъ, той прѣдставя самъ себе си за смѣхъ“.... По-нататкъ слѣдъ като цитира само часть отъ Чинтулова отговоръ, Славейковъ изтъква, че е лишенъ отъ всѣкаквъ смисълъ и прѣминава къмъ тълкуване на обясненията въ Чинтулова отговоръ, за да завърши: „Ако негова милость го блазни да ся домогне до